

dette Beløb skal de gamle skaffe sig Husly, Brændsel, Mad og Klæder, saa vil enhver kunne forstaa, at der ikke bliver saa forfærdelig meget af denne Sum at falde tilbage paa, hvis der indtræder vanskelige Forhold af den ene eller den anden Art, og ganske særlig hvis der indtræder Sygdom. Derfor har vi ment, det var nødvendigt at sikre de gamle i noget højere Grad end forudsat i Lovforslaget. Jeg ser ganske vist, at Lovforslagets § 6 indeholder Regler om, at der kan gives de gamle et Tillæg, og disse Tillæg kan paa Landet andrage i alt indtil 12½ pCt. af den samlede Udgift, men heller ikke det mener vi vil være tilstrækkeligt, skønt jeg maa sige, at Bestemmelsen herom utvivlsomt er baade heldig og nødvendig; Spørgsmaalet er, om den er tilstrækkelig, og det tror vi altsaa ikke. Der er ingen Tvivl om, at en meget stor Del af disse gamle Mennesker vil have Lægehjælp behov; i mange Tilfælde er det jo Folk, som ikke har danset paa Roser Livet igennem, og efter den Erfaring, jeg har høstet under min Virksomhed som kommunal Mand, tror jeg, der vil komme mange Andragender fra dem. Der er et gammelt Ord, der siger, at Sygdom er hver Mands Herre. Det gælder ikke mindst de gamle Mennesker, som der her er Tale om, og med de Lægetakster og Medicinaltakster, vi har i Øjeblikket, skal der ikke saa forfærdelig meget til, før de 12½ pCt., der er anført i Lovforslaget, gaar med. Hvis vi regner med den laveste Sats, som jeg nævnte for et Øjeblik siden, bliver det 42 Kr. Jeg ved meget vel, at man ikke uden videre kan regne med Gennemsnittet, men at der er Tale om en samlet Sum, som Kommunen har Ret til at disponere over i de Tilfælde, hvor det viser sig nødvendigt. Men vi mener altsaa for vort Vedkommende, at det er rigtigt at give Kommunalbestyrelserne Ret til at hjælpe, hvor det maatte være paakrævet under Sygdom, hvorfor man bør blive ved den bestaaende Ordning, saaledes at Udgifterne under Sygdom afholdes af Kommunen. Jeg kan gerne sige, at det først og fremmest er af den Grund, vi har ment det nødvendigt at opretholde de Ændringsforslag, som stilledes i Folketinget, men blev forkastet dér; vi mener, det er nødvendigt at paa kalde Landstingets Interesse for disse Forslag, for saaledes som Lovforslaget foreligger, tror vi ikke, det vil være tilstrækkeligt.

Ændringsforslaget under Nr. 6 til § 6, som er stillet af det samme Mindretal, gaar ud paa at overlade det til Kommunerne efter deres frie Skøn og for egen Regning og Risiko, om jeg saa maa sige, yderligere

at komme Aldersrentenyderne til Hjælp, naar der foreligger Andragende derom; der maa til Understøttelser i Henhold til denne Paragraf ikke anvendes udover 15 pCt. af det Beløb, som Kommunen har anvendt til Aldersrente i det sidste Aar. Det har selvfølgelig stor Betydning, at man i givet Fald kan yde Hjælp udover de Satser, som jeg omtalte for et Øjeblik siden — jeg omtalte dem altsaa i deres Helhed uden at komme ind paa Enkeltheder; det forekommer mig, at efter at Lovforslaget har foreligget saa længe paa Rigsdagen og været til Behandling saa længe, er der ikke nogen Anledning for mig til at komme ind paa de enkelte Satser eller til at sammenligne Lovforslagets Satser med dem, der er foreslaaet af Mindretallet; jeg vil antage, at ærede Medlemmer er ganske klare over Forholdet mellem de forskellige Satser. Men jeg mener altsaa, det er nødvendigt at give Kommunerne Ret til at komme de gamle til Hjælp, hvor man finder det paakrævet og nødvendigt. Endelig mener vi, at Kommunerne maa have Ret til ligesom hidtil at yde en mindre Brændselshjælp, hvis Maksimum vi har sat til 30 Kr.

Ændringsforslag Nr. 8 til § 7 fastsætter Regler for Retten til at oppebære Aldersrente med dens fulde Beløb, selv om de, der nyder Aldersrenten, har en mindre Indtægt under den ene eller den anden Form; det er jo et Forslag, der tidligere har været Enighed om i Landstinget, og dette Forslag skal jeg hermed anbefale.

Ændringsforslag Nr. 14 til § 17 gaar ud paa at ændre Forholdet mellem Statens og Kommunernes Udgifter. Ifølge Lovforslaget skal Staten betale de $\frac{7}{12}$ og Kommunerne de $\frac{5}{12}$, medens vi foreslaar, at Staten skal betale de $\frac{7}{11}$ og Kommunerne de $\frac{4}{11}$, hvorved Forholdet bliver dette, at Kommunerne vil slippe for en meget væsentlig Del af, hvad der i Øjeblikket gives ud til Understøttelse af de gamle Mennesker. Vi tror, at Kommunernes Byrder for Tiden er saa store, at de ikke godt kan taale at forøges, men at Staten bør paatage sig de Udgifter, som Ændringsforslaget vil foranledige i Sammenligning med det foreliggende Lovforslag. Ogsaa dette Forslag skal jeg anbefale.

Ved Ændringsforslag Nr. 15 fjernes § 22, 3die Stykke, der gaar ud paa at hindre Personer, som ikke faar fuld Aldersrente, i at faa ekstraordinær Hjælp, hvilket jeg tror i mange Tilfælde vil være nødvendigt. Endelig fastsættes der ved Ændringsforslag Nr. 16 til § 22 visse Regler for Til deling af ekstraordinær Understøttelse.